

МОЯ СІМ'Я

СТОРІНКА ДЛЯ
МАТУСЬ І ТАТУСІВ
У ПОМІЧ

ЖАРТІВЛИВА ПРИТЧА

ЯК ЖІНКИ ОБИРАЮТЬ СОБІ СУПУТНИКА ЖИТТЯ

В одному місті відкрився магазин, в якому жінки могли вибрати і купити собі чоловіка. Біля входу до цього магазину були вивішені правила його роботи: "Ви можете відвідати цей

магазин лише один раз у житті. У нашому магазині 6 поверхів: якість чоловіків підвищується з кожним поверхом. Ви можете обрати будь-якого чоловіка на одному з поверхів або піднятися вище. Категорично заборонено повертатися на поверх нижче".

Одна жінка деякий час вагалася, але все-таки вирішила відвідати «Магазин чоловіків», щоб знайти собі супутника життя. Уважно ознайомившись з правилами, вона увійшла в магазин і оглянула перший поверх. Там вона побачила напис: «Чоловіки, які мають роботу». Посміхнувшись і не затримавшись тут, жінка пішла на другий поверх. На другому поверсі писало: «Чоловіки, які мають роботу і люблять дітей». Посміхнувшись і не затримуючись тут, жінка пішла на третій поверх. Вивіска на третьому поверсі повідомляла: «Чоловіки, які мають роботу, люблять дітей і надзвичайно красиві». «Ого! — здивувалася жінка. — І такі бувають!» Але, не затримавшись і тут, жінка пішла на четвертий поверх. Вивіска на четвертому поверсі була такого змісту: «Чоловіки, які мають роботу, люблять дітей, сліпучої краси і допомагають по дому». «Фантастика!» — вигукнула жінка, але пішла на п'ятий поверх.

На цьому поверсі на вивісці жінка прочитала таке: «Чоловіки, які мають роботу, люблять дітей, сліпучої краси, що допомагають по дому і дуже романтичні». Жінці дуже захотілося залишитися на цьому поверсі і вибрати собі чоловіка, але вона побігла на шостий поверх. Там вона побачила таку вивіску: "Ви на цьому поверсі — відвідувачка №2816973, і ми повідомляємо Вам, що тут немає чоловіків. Цей поверх існує лише для того, щоб зайвий раз довести, що жінку задовольнити неможливо. Дякуємо за відвідування нашого магазину!"

ПОДРУЖЖЮ НА ЗАМІТКУ

ЛЮБІТЬ ОДИН ОДНОГО, ЛІПІТЬ ПЕЛЬМЕНИ І РОБІТЬ ТИХЕ СВЯТО З КОЖНОГО ДНЯ

Ми коли з дружиною одружилися, нас всі попереджали:

— Ось, — мовляв, — у вас кохання-романтика, але це не надовго, потім буденщина затягне. Борщі, пельюшки та інше. І нікуди від цього не дітисся.

— Ну гаразд, — змирилися ми, — раз не дітисся, то куди подітисся. Будемо вирішувати проблеми у міру їх виникнення.

З тих пір купа років пройшла, борщі, пельюшки — куди без них. З нагоди останнього вихідного дня вирішили, ось, пельменів наліпити. Я м'ясорубку запустив, дружина тісто замісила, сіли робити. Я тісто розкочую, дружина кружечки формує. Обговорюємо тісто, м'ясо, звідки слово "пельмень" пішло. Добре, в принципі, але чогось не вистачає. Згадав про музичку. Ліпімо, слухаємо, обговорюємо джаз. Добре, але можна ще краще.

— А ось у мене пляшка арманьяку подарована непочата з Нового року стоїть, — кажу, — давай продегустуємо.

— Арманьяк? Під пельмені? Так ти збожеволів.

— Не під пельмені, а під джаз. І під процес.

— А, ну тоді розливай.

Налив по 50, джаз грає, пельмені ліплять, обговорюємо переваги бюджетних арманьяків над небюджетними коньяками.

— У мене десь сигара була. До речі, під арманьяк те, що треба!

— Милій, ти ж не куриш! І в кухні надимимо.

— Гаразд, вікно відкрию потім, пельмені поставлю, з лавровим листком, із запашним перцем. Воно і переб'є.

— Ну, тоді давай.

Джаз грає, кільця диму піднімають-

ся, пельменів все більше, розмови все цікавіші. Ось тепер взагалі супер, так би і ліпив до ранку, але тісто скінчилося. Ось такі пельмені у нас вийшли під джаз.

Пельмені ми варили із запашним перцем і лавровим листком. Їли їх без арманьяку, тому що арманьяк під пельмені не смакує. А горілка у нас вдома не водиться, не любимо. Ну вони і без цього смачні! А з приводу буденщини — ось не знаю, засмоктала вона нашу сім'ю вже чи треба ще років двадцять почекаати. Але, якщо і засмоктала, то не заважає. Не лише ж кохання-романтика, треба і пельмені наліпити.

Любіть один одного, ліпіть пельмені і робіть тихе свято з кожного дня свого життя ...

Олександр НАЗАРЕНКО-ЛУК'ЯНЕНКО

МУДРІСТЬ БАБУСІ

НІКОЛИ НЕ КАРАЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ ЗА ВИТІВКИ

Коли я була маленькою, мама завжди карала мене за будь-які помилки. Чи я розсипала борошно, розбила тарілку, забруднила плаття — отримувала за все. При цьому я була з тих дітей, з якими це траплялося постійно без жодного злого умислу.

Якось маму відправили привітати з ювілеєм від імені цеху колишню колегу, яка давно вийшла на пенсію. Оскільки мене було ні з ким залишити, довелося йти з мамою. Бабусі було 75 років, напевно, і в неї в шафі стояв чудовий порцеляновий сервіз з маленькими квіточками. Для гостей, як годиться. Господина вирішила напоїти нас чаєм і я, поки крутилася поруч, намагаючись допомагати, розбила одну з цих чашок. Моя мама дала мені ляпаса і стала кричати. Я плачу, боячись нового ляпаса, губа смикається. Тут бабуся взяла мене за плече, відвела від мами, а їй сказала:

— Перестань кричати на дитину. Що тут страшного? А якби чашку ти розбила, мені теж треба було б на тебе накричати?

Мама зніяквіла і промовчала. Старенька продовжувала:

— Фарбований шматок скла не вартий ні сліз дитини, ні твоїх нервів. Подумаєш, був сервіз на шість осіб, а став на п'ять. Так до мене в житті більш як троє не придуть. А навіть, якщо прийдуть, що, зі звичайних чашок не по'ють?

Потім вона дістала нову чашку і як ні в чому не було налила чаю. А коли ми зібралися додому, бабуся загорнула в газету блюдце, що залишилося без пари, і простягнула мені.

Зараз я вже не пам'ятаю, як її звали, але цей урок запам'ятався і мені, і моїй мамі на все життя. Хоча, звичайно, вона мені в цьому не зізнавалася. Її вже немає в живих, а блюдце стоїть у мене у квартирі. І коли мої діти пустують, погляд падає на тонкі стеблинки квіточок і вже не хочеться ні кричати, ні брати в руки ремінь.

ПСИХОЛОГІЯ

ВСІМ БЕЗ ВИНЯТКУ ПОТРІБНА ЛЮБОВ

Кожному з нас дуже хочеться щастя. Просто, тихого, світлого... Так, щоб пригорнутися до рідного плеча, забуваючи все погане! Розповідати захоплюючись все, що наболіло, або мовчки дивитися в нескінченність коханих очей.

Кожному з нас дуже хочеться ніжності... Наївної, як перші весняні квіти, лагідної, як сонячні промені. Щоб всю і без залишку! Коли цю ніжність дарує кохана людина, хочеться відповісти їй тим же. Ні! В тисячу разів сильніше!

Кожному з нас дуже хочеться віри — часом, її так не вистачає! Щоб, коли майже зламалася або зламався, хтось тихо прошепотів: "Ти зможеш, у тебе все вийде!" Щоб засинати з упевненістю, що Завтра неодмінно настане!

Кожному з нас хочеться любові! І навіть тим, хто говорить, що ніколи вже не зможе її знайти. Любов однаково потрібна і бідному, і багатому, і розумному, і не дуже... Та всім, всім без винятку, потрібна любов — то прекрасне і ніжне почуття, яке і робить нас щасливими!

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

ЖИТТЯ ЗАРАДИ БАГАТСТВА, АБО СКАЛІЧЕНІ ДОЛІ

Дід Прокіп жив на окраїні села, казали, що то колись був хутір. Жив сам. Дід був дуже скупий. Мав дружину, яка, не доживши до старості, померла. Люди пліткували, що заморив голодом. Подружжя свого часу тримало господарку, були і кінь, і корова, і кабанчик, і, звичайно, домашня птиця. Але все йшло на продаж. Сало їли тільки по святах, а яйця лише на Паску. Про м'ясо годі було й думати. Єдине, чого дід не шкодував, то була картопля, казав: "Іж хоч трісни". Мали вони сина, який так-сяк закінчив школу. Зі слів діда, подався в мандри і в село не повернувся.

Роки беруть своє. Після виходу на пенсію дід із живності залишив лише курей. Інколи купляв сало. В магазин навідувався рідко, в основному, щоб купити хліба чи цукру. Якось під час відвідин магазину одна із молодниць, звали її Галею, покепувала над дідом.

— Прокопе, ти ще довго будеш холостякувати? Женися, он у селі скільки молодниць. Грошей, мабуть, нагріб і на машину, і на будинок.

— Та з таким капіталом за нього навіть дівка піде, — підхопила розмову подруга Галі Оксана.

— Ви знаєте що, молодіці, таких, як ви, не хочеться брати, — відреагував дід, — підтопані вже. А от від молодої дівчини не відмовився б. Жила би зі мною, як королева.

У селі, як в селі. Невдовзі вже всі говорили, що дід Прокіп збирає гроші, щоб одружитися на молодій дівчині.

Сусідка діда Прокопа дівчина Надійка поверталася із Дніпропетровщини, де була на практиці після навчання в училищі на швачку. Раділа, що вже має професію. Чекаючи на вокзалі відправки свого потягу, не помітила, як до неї підсіла незнайома.

— Куди їдеш? — запитала.

— У Ковель, — відповіла Надійка.

— А я у Київ. Давай знайомитися, мене звати Оля.

До відправки потягу залишалася дві години. Тож Оля розповіла Надійці про свою долю. Вона, як з'ясувалося, місцева. Росла сиротою біля тітки. Закінчивши школу, як і Надійка, вивчилася на швачку, навіть більше року працювала на швейній фабриці. Була двічі заміжня. Перший чоловік виявився наркоманом, а другий алкоголіком. І один, і другий над нею знущалися, постійно били.

— Ось бачиш шрами на шиї, на голові. І такі по всьому тілу. Добре, що хоч дітей не народила, — продовжувала Оля. — А зараз їду до столиці. Хочу назавжди розпрощатися із своїм гірким минулим.

— А документи в тебе є?, — запитала Надійка.

— Звичайно, — Оля показала свій паспорт, диплом і навіть тру-

дову книжку.

— Знаєш що, подруго, гайда на Волинь. Я живу в селі з мамою. Поживеш трохи у нас, а далі будемо щось думати. Мама у мене хороша, проти не буде, — підсумувала Надійка.

— А дідусь для мене в селі знайдеться?

— Не тільки дідусь, а й хлопцеві гарний в тебе буде. Ти он яка вродлива, — продовжувала Надійка.

— Е ні, я хочу тільки дідуся, — посміхнулася Оля, — дідуся багатого.

— Добре, буде тобі дідусь, — запевнила новоспечену подругу Надійка.

Вже у потязі Надійка розповіла Олі, що в їхньому селі по сусідству проживає дід Прокіп. Він, правда, вже на пенсії, але грошей має багато. Любить дівчат, казав, якщо якась з ним погодиться жити, то віддасть увесь капітал, — і оком не моргнувши, випалила Надійка.

По приїзді додому, після вечері, мова знову зайшла про діда Прокопа, але вже за участю мами Надійки, яка підтвердила, що в діда є дійсно багато грошей. Дід ніколи не пив, не курив, продавав худобу, птицю, економив на речах, одязі, синові не допомагав, казують, що той десь загинув, тож гроші мусять бути.

— А ти чому так зацікавилася дідом та його грошима?, — запитала Олю Надійчина мама. — Невже хочеш обікрати? Дивися мені!

— Ні, жити буду з ним, — засміялася та у відповідь.

Наступного дня мама з дочкою зібралася на город, щоб просапати буряки. Оля попросилася допомогти. Дорога до городу проходила повз обійстя діда Прокопа. Тож Оля змогла побачити і саме обійстя, і навіть діда Прокопа.

— А старенький так, нічого собі, — мовила вона. — І село ваше мені сподобалося.

Вечері Оля вже була у діда, а на ранок з невеликими своїми пожитками перебралася до нього жити. Одразу взялася за прибирання, перебрала дідовий одяг, білизну. Через декілька днів новоспечена пара організувала "вечоринку", на яку запросили найближчих сусідів і, звичайно, в центрі уваги були Надійка з ма-

мою. Всі запрошені були шоковані чистотою в хаті та багатим на харчі столом.

Поступово життя "молодих" переходило у будні. Вони "на пару" ходили в магазин, разом пололи город, прибирали подвір'я, а під вечір веселилися як діти. Дід для своєї коханої змайстрував навіть гамак. По селу поповзли розмови, чутки, плітки. Були такі, що заздрили дідові, а були й такі, що жаліли, мовляв, доведе дівка діда до жебрацтва. На вродливу молодку жінку почали заглядатися одружені чоловіки, парубки. Але Оля не піддавалася жодній "провокації", жартома відповідала на всілякі залицяння.

Невідомо, до якого часу тягнулася б ця зразкова "сімейна ідилія", якби не появився син діда — Гнат. Він, як виявилось, все своє доросле життя провів за ґратами. Тож одразу в перший день свого приїзду поставив перед батьком умову: або той віддає йому всі гроші, які є на збереженні, або він буде жити з його молодого дружиною. Такого повороту у долі Оля зі своєю скаліченою молодістю та дитинством перенести не могла. Дочекавшись автобуса, виїхала з села назавжди. Казали, що Гнат невдовзі знову сів за ґрати, а дід тяжко захворів і помер. Хоронили діда сусіди. Куди поділися дідові гроші — невідомо. Можливо, віддав перед від'їздом Олі, можливо, забрав Гнат. А, можливо, й досі зберігаються десь у потаємному місці.

Степан МАРЧУК

Сторінку підготувала Лєся ГРІНЧУК